

...az Olvasóknak, a Somogy folyóirat olvasóinak. Az eddigi gyakorlattól eltérően, Tisztelt Olvasóink, Önök most a folyóiratnak a 2019. esztendő 2. számában olvashatnak arról, miképpen látom a múltunkat, a jelenünket és a jövőnket. Miközben valamennyien tudjuk, hogy a jelen meghatározása a legnehezebb, hiszen mire leírjuk, kimondjuk, már múlttá is válik. Ez a múlttá vált jelen (is) a miénk; miként a Berzsényi Dániel Irodalmi és Művészeti Társaság és a Somogy folyóirat is. Mind a kettő azoké, akik eddig is kitartottak és kitartanak mellettük. Azoké, akik áldoznak rájuk és értük.

Amikor a nálunk jelesebb, egykori alapítók 115 esztendővel ezelőtt Berzsényi Dániel nevét tartották méltónak arra, hogy egy országos kulturális társaságot hozzanak létre, vélhetően nem gondoltak arra, hogy az addig és milyen körülmények között marad majd fenn. Hogy hányszor és hányan akarják majd megszüntetni és hányan és hányszor igyekeznek majd megmenteni az elmúlástól.

A megmentés szándéka vezetett és vezet bennünket is, és mindazokat, akik tagjai és pártolói a Társaságnak. Akik úgy gondolják, hogy még a mai világban is van értelme kultúráról beszélni, írni, mert anélkül nem lenne teljes az életünk.

A kultúra sok mindent foglal magában. Szokták mondani, van nemzeti és egyetemes – utóbbi a nemzeti kultúrák összessége –, többek és kevesebbek által kedvelt és pártolt.

A lényeg azonban az, hogy van, és maradjon is meg. Fontos, hogy létezzen és éljen a Somogy folyóirat is, amely már oly sok mindent átélt, megélt és „megtapasztalt”. Jó lenne, ha ismét láthatná, miként veszik egyre többen a kezükbe és forgatják lapjait. Vitáznak a megjelent írásokkal és alkotóikkal, kritizálják vagy dicsérik a külsínt és a tartalmat.

Egy folyóirat – és az azt létrehozó alkotói közösség – csak akkor él igazán, ha a benne megjelenő írások, grafikák elgondolkodtatnak bennünket. Elgondolkodtatnak arról, hogy mi dolgunk is van a világon, miért is tartjuk elengedhetetlenül fontosnak, hogy a magát Somogyországnak is nevező megye is ott legyen az ország kulturális térképén. Azon a térképen, amelyen nem jó, ha „fehér foltok” jelennek meg, mert akkor azt is kimondhatjuk, hogy valami ismét elveszett. A veszteség pedig mindenkit érint. Akkor is, ha az „eltűnt” érték másként értelmezett dolgokat, máshogyan látta a kultúra, a művelődés kérdéseit. De mi már tudjuk, ami eltűnik, az nehezen pótolható.

Meglátásom szerint nehezen lenne pótolható a Somogy folyóirat is, amely immáron ötödik esztendeje jelenik meg új köntösben és megbízható kiszámíthatósággal. Köszönhetően annak, hogy vannak, akiknek fontos. Vannak olyan önkormányzatok és magánszemélyek, amelyek és akik úgy vélik, hogy az évi néhány tízezer forintos támogatás vagy az irányításuk-fenntartásuk alatti intézmények számára történő előfizetés nem feleslegesen kidobott pénz.

Természetesen az említettek támogatása nem lenne elegendő a Somogy életben tartásához, ha a Nemzeti Kulturális Alap, a Magyar Művészeti Akadémia és

számos más kultúrát (is) támogató intézmény, szervezet nem állna mellénk/mögénk. Köszönet érte mindenkinek!

S óriási köszönet a Berzsenyi Dániel Irodalmi és Művészeti Társaság valamennyi tagjának, hogy bíznak a Társaságban és a Somogyban is, remélve egyúttal azt is, hogy egyre többen gondolják majd úgy, hogy közöttünk a helyük.

Szakály Sándor,

A BERZSENYI DÁNIEL IRODALMI
ÉS MŰVÉSZETI TÁRSASÁG ELNÖKE

Lieber Erzsébet: A felkelő nap háza 3–5.